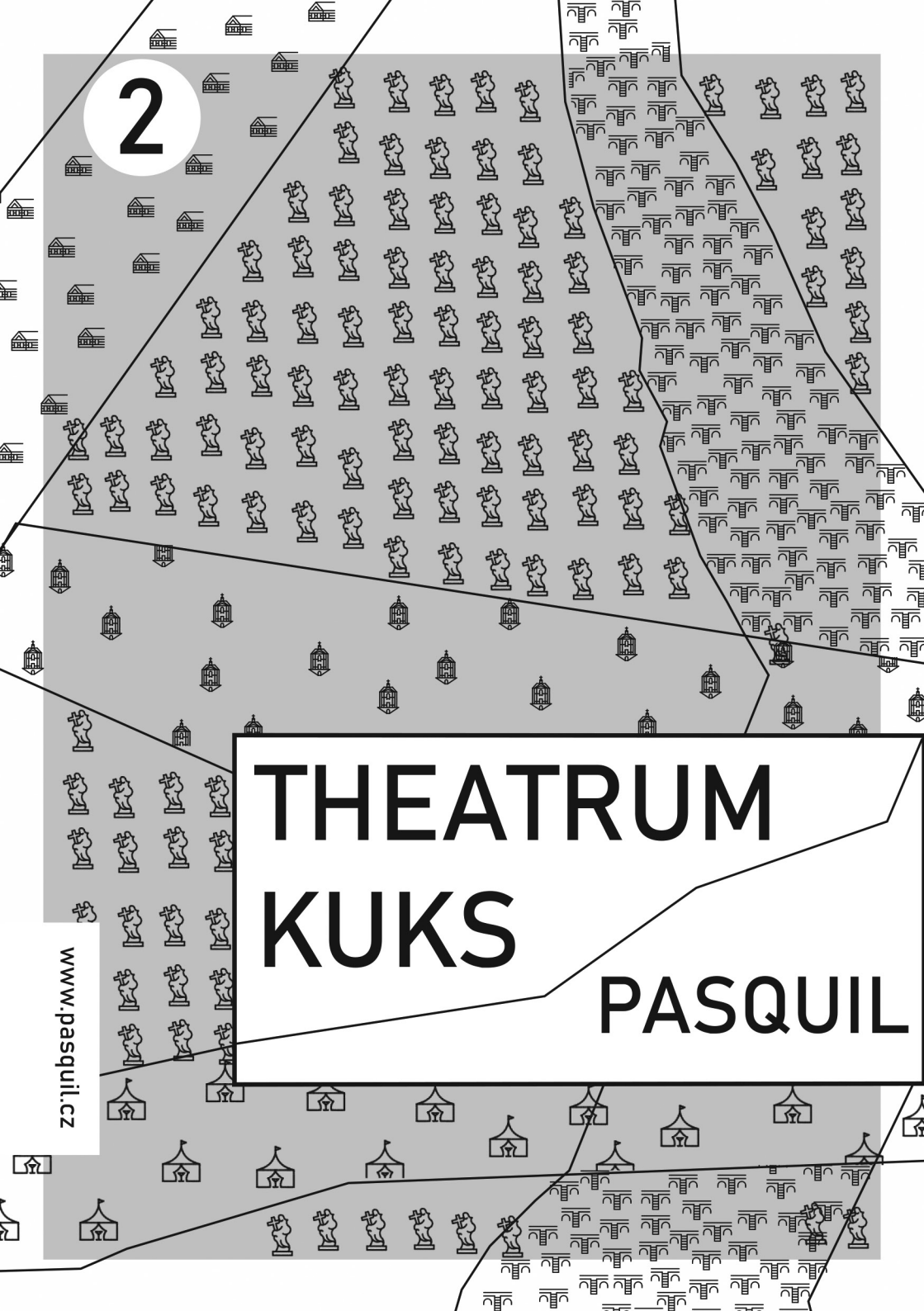

2

THEATRUM KUKS PASQUIL

www.pasquil.cz

U HŘBITOVNÍ ZDI

Na hřbitovní zeď pálí slunce. Jen na pár míst. Zbytek pod sebou schovávají vzrostlé listnaté stromy a poskytují tak dost vlhkosti místním živočichům, kteří žijí uvízlí v kamenech. Prolézají labyrinty vysychající hlíny, trousí se chodbičkami a zapomínají na oslepující jasnost denního světla. Dokud se neobjeví dost zvědavé dítě, nezačne za kamínky tahat a hledat alespoň jeden, který by se ze staré zdi uvolnil. Pak se v drobném proudu, jako když pramení řeka, vylije ze zdi množství brouků a začnou hned slepě lapat po tmě, kterou ztratili.

Dítě na ně kouká nejprve zděšeně. Odhrne si ulepené zpocené vlasy z čela a na hřbetu ruky mu zůstane rozmázlá muška. Otře ji do špinavých lněných kalhot a klekne si k několika broukům, kteří dopadli do trávy a teď se tam na zádech nuzně zmítají. Dva se dítěti líbí, mají velké havraní krovky, stejně havraní jako vlasy, které se mu teď lepí na upocené čelo a šíjí. Pod stínem stromu však tráva zůstala po ranní rose trochu vlhká a teď se zbytky vody vsakují do starého lnu, zatímco si dítě kleká k černým broukům a chystá se je obrátit na nožičky, aby se přestali bezmocně rvát na hřbetu o pevnou zem pod nohama.

Zachrání je.

Jeden z brouků parkrát klopýtne na nestabilních stéblech trávy. Pokusí se vzlétnout – pomalým kývavým letem se přibližuje k dítěti, které sleduje sluneční paprsky proměňující černé krovky v barevnou paletu. Tichý hmyz se zastaví těsně před okem dítěte, které v něm poprvé spatří svůj odraz. Velká kštice tmavých hustých vlasů zacuchaných na každém centimetru, zamazaný obličej od špíny a potu, šokované oříškové oči a rty rozpraskané nedostatkem vody. Malá dívka si před broukem snaží vyčistit zašpiněný krk a roztržený cíp rukávu košile se jí zasekne o malý přívěsek s hvězdou na krku.

Brouk jí vlétl do oka a oba zmizeli od hřbitovní zdi. Pod vyviklaný kámen ve vlhké trávě se začal shromažďovat hmyz.

Za hřbitovní zdí se rozezněla táhlá hudba a tichý zpěv. Tenký hlásek rozesmutněle tkvěl v jidiš písních a kámen s broukem se zaklínil zpět mezi své.

Alexandra Ratajová

VÍTE, ŽE?

-Svatý Hubert, ještě předtím, než byl svatý, osahával pravicí u slavnostní hostiny jistou paní jistého vznešeného pána. Onen dotčený manžel, ve snaze těmito aktivitám zabránit, pozvedl číši se slovy „*Lovu zdar!*“ Hubert se nenechal odradit a připil si s ním levačkou. A od té doby si myslivci připíjí právě levou rukou.

-Židé rituálně pohřbívali knihy, které už nešly číst. Shromažďovali je nejdříve ve výklenku v synagoze, kde je buď zadrželi, nebo odnesli na hřbitov.

-Šéfredaktorka buzerovala redakci, ať v podkroví Comoedien Hausu neťuká do počítačů. Chtěla si totiž vklidu a se zavřenýma očima vychutnat tóny cembala i klavichordu.

-V Čechách se vyskytuje 400-800 000 hnízdících párů drozda kvíčaly (tvrdí wikipedie).

-Ředitel festivalu Petr Hašek zdraví každé ráno redaktorky komentářem, že ještě stále vypadají dobře. Pozn. redakce: Bojujeme!

JEDEN KUFŘÍK STAČÍ

Sympatický obyčejně vypadající muž vchází v bílé košili a černém klobouku na prkna, která znamenají vlčkovický kulturní dům. Bum, prásk, výbuch! Z Tomáše Podrazilů působícího ve Studiu DAMÚZA se stává čertík vypuštěný z krabíčky – energicky prolamuje bariéru mezi sebou a publikem, neoblomně vtahuje do hry především dětské publikum, doslova lítá s loutkami po prostoru a hudebními nástroji jsou mu vlastní ústa.

Podrazil splňuje představu správně ulítlého loutkáře, který své řemeslo miluje, a navíc mu rozumí. Inscenací *Golem* využívající židovské motivy a volně tematizující staré legendy, zejména tu o ožvlé postavě z hlíny, hraje zcela sám. V jedné postavě je autorem konceptu, režisérem, vypravěčem, hercem, hudebníkem i loutkovodíčem několika loutek – manekýnů (Marie Hásková). Dřevěné loutky svou tělesnou konstitucí, která umožňuje specifický způsob animace, znázorňují vlastnosti a charakteristické typy jednotlivých postav – např. dumavý rabín má dlouhé nohy, a tak se může pohybovat pouze lehce nakloněný dopředu, jako by bloumal po místnosti.

Na jevišti jsou pozváni také dětské diváci, kteří se stejně jako Podrazil stávají rovnocennými partnery loutek. Golem je např. několikrát postaven do momentů, kdy se ho děti hrající malé vojáky dokonce bojí a schovávají se před ním. Vnímají ho jako živou bytost.

Přestože je syžet inscenace možná až příliš členitý a odbíhající od hlavní dějové linie, divák drží a neustále aktivizuje energii multifunkčního (loutko)herce. Pohotově improvizuje se zamlklejším publikem, bleskurychle se proměňuje do několika různých postav, zpívá a až do úplného konce animuje manekýny s vervou a zápallem vzbuzujícím chuť si s nimi také hrát. Po skončení představení sbalí loutky do kufru a odjíždí svým řemeslem obveselovat zase jinde. A takhle to má být! Sláva nevymřelým loutkářům!

Sarah Slavičková

SE ŠPORKEM AŽ K ŽIDOVSKÉMU HŘBITOVU

Hana Frejková mluvila o svém vztahu k sentimentu a nostalgii. Koncertem *Jidiš ve třech* sice festivalový výlet končil, ale tahle věta mi utkvěla. Možná, že celý festival, který se obrací zpět k baroku, si v sobě nese určitou míru nostalgie, stejně tak jako se vzpomínky, které během něj vznikají, promění v sentiment. Když si vzpomenu na včerejší výlet, mám pocit zjevení, něčeho, čeho se už znova nedotknu.

Dav nadšenců doprovázený psy a dětmi následuje Aleše Pospíšila. Fokus na židovská témata dodává všemu tajemný nádech kabaly. Terezie Dubinová nám však v Kulturním domě ve Vlčkovcích osvětluje alespoň některá její zákoutí. S židovskou kulturou má oblast kolem Kuksu, ale celkově Česko, silný vztah. Barokní rozlet si cestou lesem doplňujeme o další kontexty. Šém, který znamená jméno boží, metaforicky nacházíme v údolí Bokuš. Lukáš Pelc vypadá, jako kdyby vypadnul z náboženské ikony. Když Stanislav Bohadlo poprvé zapíská na flétnu, po stráni se rozeběhne stádo koz. Atmosféru, kterou nevymyslíš, nenarežiruješ ani nepřipravíš. A tak všichni sedí v trávě, vnitřně ztišení a poslouchají stesk drozda kvíčaly po hraběti Šporkovi. Nedívím se, že se Špork uzavíral právě do tohoto údolí. Najednou pochybuji o tom, zda může být tak klidné místo v dnešní době vůbec skutečné.

„*Doufám, že takhle budu vypadat, až budu stará!*“ Vůbec nevadí, že technika selhala. Přítomnost kamenné zdi židovského hřbitova ve Velké Bukovině a příroda všude kolem vyžadují jemnost. Světské židovské písně v sobě obsahují neskutečnou energii, stejně jako Hana Frejková. Opravdová diva! Slunce všude rozptyluje zlato a já jsem nostalgická dopředu.

Ema Šlechtová

LÁSKA PROCHÁZÍ ŽALUDKEM

Hrabě Špork byl velikým milovníkem nejen mincí, ale i lovu a divadelních comédií. Svůj denní program často naplňoval právě těmito aktivitami. Nemůžeme si snad proto představit ideálnějšího místa pro *Lov*, než je právě kouzelné nádvoří hospitálu Kuks.

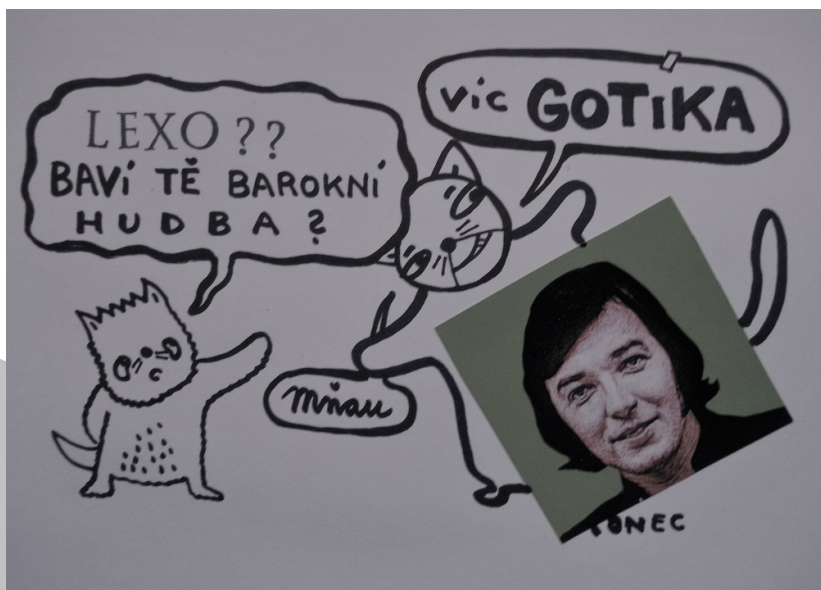
V inscenaci mužského žonglérského dua Bratři v tricku a dívčího tria Holektiv svádí boj o svou smyslnost a nadřazenost pohlaví skrze akrobatické umění. Skečové situace zkoumají význam lovu z různých úhlů pohledu. Postupně se dostává na povrch šílený kontrast zidealizovaného rituálu šlechty pohupující se v sedlech lesknoucích se koňů, mysliveckých kamizolkách a na straně druhé zkrvavené zvěřině visící ve vítězných rukou. Skvěle vystižená česká nátura s dechovkou střídá temnou elektronickou hudbu a zobrazený zápas o život. Moderní tanec, žonglování a složité akrobatické kousky jsou organicky vklíženy do vtipné situační komedie o tom, že lidé a zvířátka k sobě nemají tak daleko. Na pohádkově osvětlený a zamlžený palouček přibíhá tanečnice / laňka, za kterou se plíží lovec s pistolí. Tato situace se však postupně obměňuje. Maskulinní muž a predátor míří svůj úd / pistoli kolem podbízivě krouticích se ženských křivek, které ještě před chvílí znázorňovaly nevinné cupitání kopýtek laňky a v člověku se náhle probouzí animální pudy. Zvěř nehybně leží v trávě a z ampliónu slyšíme rozkaz: „Odkliděte zvěř.“

Zavěšené dívčí tělo pod řezem nože pouští své paže a padá na zem. Čistá duše dívky je pokořena, srdce možná zlomeno a muž si brousí nůž a flintu na svůj další úlovek.

Lov ústí v metaforu vývoje vztahu mezi mužem a ženou. Kam se ztratí všechna ta vášeň? Krásná zvířátka se proměňují v utáplé manželky a dvojí význam lovu je vyhnán do maxima. Závěrem se stává rozjetý myslivecký candrbál plný obžerství, kde jsou do chřtánu postupně vkládány všechny ty nevinné oběti, které jsme spatřili běžet po nádvoří.

Magdalena Malinová

Autor: Fagi

#WEAREOPEN

Chceš si s námi popovídat o tom, co se děje na festivalu? Pobouřily jsme tě nějakým textem? Nebo jsi náš velký obdivovatel a fanoušek? Vyjádři nahlas svůj názor a dej nám o tom vědět. Jsme čtyři „různovlasé“ holky (blondýnka, brunetka, zrzka, blondýnka), které můžeš potkat u snídaně v Bistru U zlatého slunce, v našem redakčním sídle: podkroví Comoedien Hausu, nebo na každém bodě programu. Konfrontuj nás – #weareopen!

*Theatrum Kuks 2020, číslo 2/20
Redakce Pasquil: Magdalena Malinová,
Alexandra Ratajová, Sarah Slavičková,
Ema Šlechtová
Produkce: Magdalena Bejdáková
Grafika: Johana Bártová*

THEATRUM-KUKS.CZ

JSME V SÍTÍCH

Festival se koná pod záštitou Rady Královéhradeckého kraje, starosty města Lysá
na Labem Ing. Karla Ottavy a má evropskou značku kvality EFFE Label.

2020

